

Budapest

József-körút 29. sz.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel12 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy
részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti
Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koro-
nára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági
egyesület alapszabályait a nagym.
magyar királyi Belügyminiszterium
48.314 900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnökök: benedekfalvi Dr. Luby Gyula m. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: Kubik Béla orsz. képviselő, Fábán Lajos mérnök,
szigeti Bartha Andor m. k. kereskedelemügyi titkár, Horváth István mozdony-
főszereplő, Vécsey Frigyes m. v. altiszt, Sándor Márkus m. v. főkalauz.

Az egyesület tagjait megillető kedvezmények kivonata.

Az alapszabályokban meghatározott feltételek mellett az egye-
sületi tagok a következő kedvezményekben részesülnek:

1. Minden tag 60 éves koráig 4000 korona erejéig van baleset
ellen biztosítva, még pedig:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona erejéig,

b) baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség
esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék
szerinti összeg erejéig.

2. A második évtől kezdve a tag nevének vagy kedvezménye-
zettjének fokozatosan 2000 koronáig emelkedő halálzársági segély fizet-
tetik ki. Maga a tag, nevének elhalálzársási esetén, fokozatosan 500 koro-
náig emelkedő segélyben részesül.

3. 15 évi tagság után a tag 1000 koronáig terjedhető előleget kap
még életében, mely a halálzársási segélybe annak idején betudatik.

4. Minden tag a belépéstől kezdve úgy peres, mint perenkívüli
ügyekben az egyesület ügyészsege által díjtalanul képviseltetik.

5. Az egyesület »Kitartás« című hetilapja minden tagnak már
a belépéstől kezdve díjtalanul megküldetik.

Mindeme kedvezmények fejében az ezentúl belépő új tagok, ha
belépésük alkalmával 30-ik életévüket még be nem töltötték, állandóan
havi 3 koronát, ha belépésük alkalmával 38-ik életévüket még be nem
töltötték, állandóan havi 3 korona 40 fillért, és ha 44-ik életévüket
még be nem töltötték, állandóan havi 4 koronát fizetnek tagsági
díj címén.

Beiratási díj egyszer s mindenkorra 2 korona.

Aki 44 éves elmúlt, az tagnak többé fel nem vétetik.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Választmányi ülés. Egyesületünknek a folyó évi márczius hó 31-én tartott közgyűlésén megválasztott, illetve kibővített választmánya, folyó hó 6-án délelőtt 8 órakor tartotta az egyesület helyiségében rendes ülését. A választmányi ülésen jelen voltak: *Sándor* Márkus, *Horváth* István igazgatók, *Puha* József, *Décsey* Ferencz, *Ormósy* János, *Dobos* Elek (Szombathely), *Vécsey* Vilmos, *Holub* Ignác, *Lányi* Gusztáv, *Loránt* Imre, *Beck* György, *Somody* Imre (Kecskemét), *Kadiera* Nándor, *Krokuska* József, *Markovits* Bálint, *Kaczér* A. Ferencz, *Ellbogen* Ferencz, *Holubek* Lambert (Miskolcz), *Halbauer* Béla, *Puhm* János, *Beller* János, *Löfler* Rezső, *Tóth* Sándor, *Vogyeráczky* József, *Szabó* Antal választmányi tagok és *Huber* Ferencz egyesületi titkár, mint jegyzőkönyvvezető.

Sándor Márkus volt választmányi elnök megnyitván az ülést, örömmel üdvözölte a szép számban megjelent választmányi tagokat s őszinte köszönetét tolmácsolja a választmánynak azon kitüntetésért, hogy a közgyűlésen a választmány is érdemesnek találta az igazgatósági tisztség betöltésére. Fájdalmasan érinti, hogy most a választmány kebeléből távozik s igéri, hogy új megbízatásában fokozott erővel fog az egyesület felvirágoztatásán, melynek jövője az új alapszabályokkal immár teljesen biztosítva van, dolgozni s hiszi, erősen reméli, hogy az új alapszabályok folytán egyesületünk rövid időn belül a legnagyobb s legerősebb egyesület lesz egész Magyarországon.

Talpra esett beszédében felkéri a választmányt, hogy a választmányi üléseken mindig oly határozatokat hozzanak, oly javaslatokat tegyenek, melyek az egyesület és a tagok érdekeit egyaránt védik, előmozdítják. A mai választmányi ülésnek egyedüli tárgya, miután ő igazgatónak lett megválasztva, a választmány elnökének megválasztása. Mielőtt azonban ez megtörténne, felkéri a titkárt a múlt választmányi ülés jegyzőkönyvének felolvasására, annak hitelesítésére pedig *Somody* Imre és *Décsey* Ferencz választmányi tag urakat kéri fel.

Ennek megtörténte után *Ellbogen* Ferencz választmányi elnök-helyettes szépen átgondolt és átértézt beszédében méltatta *Sándor* Márkus volt választmányi elnöknek az egyesület irányában mindenkor tanusított fáradhatlan munkásságát, érdemeit, s kéri a választmányt, hogy ezért neki távozása alkalmával jegyzőkönyvileg köszönet szavazzassék. Az egész választmány egyhangulag lelkesedéssel köszönetet szavazott.

Sándor Márkus igazgató szónoki lendülettel mond köszönetet e kitüntetésért s hosszabb beszédében fejti ki ezentul követendő magatartását s végre könnyekig elérzékenyülve óhajtja, hogy a választmány, valamint az egyesület minden egyes tagja igyekezzék oda törekedni, hogy szeretett egyesületünk mihamarább legyen oly nagy, oly virágzó, mint milyennek ő szeretné, óhajtana. Mielőtt végleg távozna a választmányból, ismételten köszöni a kitüntetést, de örökségképen hagyja a választmányra a létesítendő nyugdíj-alap kérdését.

Kéri a választmányt, hogy foglalozzék e kérdéssel, mely nagy előnyöket rejt méhében úgy az egyesületre, mint a tagokra nézve, mihamarább, a

megoldást a választmányra bizza, de bizonyos vezérfonalakat nyújt már most e tekintetben. (Élénk helyeslés és éljenzés.)

Huber Ferencz egyesületi titkár az igazgatóság és vezetőség nevében mond őszinte köszönetet *Sándor* Márkus volt választmányi elnöknek e minőségében kifejtett buzgó és tevékeny működéséért. Rövid szavakban ecseteli, hogy mily munkásságot fejtett ki *Sándor* Márkus s kéri a választmányt, hogy mondja ki határozatilag, hogy az igazgatóság köszönete is megörökíttessék a jegyzőkönyvben. Egyhangulag, lelkesedéssel és éljenzéssel elfogadtatott.

Huber Ferencz egyesületi titkár felkéri most a választmányt, hogy elnökét válassza meg. Kijelenti egyuttal, hogy miután a jelenlegi választmány oly férfiakból áll, hogy bárki azok közül választassék meg elnöknek és elnök-helyettesnek, az e tisztét a legszebben fogja betölteni, ezért a személyek tekintetében a vezetőség még javaslatot sem tesz, miért is kérdést intéz, hogy a választmány a választást mily módon óhajtja megtenni?

A választmány egyhangulag a titkos választás mellett dönt a választmányi elnököt illetőleg.

A szavazás megtörvén, 19 szavazattal *Ellbogen* Ferencz választmányi tag választatott meg választmányi elnöké.

Ellbogen Ferencz választmányi elnök őszintén átértézt, meleg szavakkal köszöni meg megválasztását. Kijelenti, hogy elődje példáját óhajtja követni, annak nyomdokain fog járni s egyedüli törekvése ezentul oda irányul, hogy az egyesületet fejlessze. (Általános élénk helyeslés és éljenzés.)

A választmányi elnök-helyettesre nézve nyilvános szavazás állapittatván meg, közfelkiáltással egyhangulag *Puha* József választmányi tag választatott meg e tisztségre.

Ellbogen Ferencz választmányi elnök, bár ez a napirendre kitűzve nem volt, mielőtt a választmányi ülést bezárná, a nyugdíj-kérdésben szólal fel. E tárgyhöz még hozzászólnak *Kaczér* A. Ferencz választmányi tag s *Horváth* István és *Sándor* Márkus igazgatók. Felszólalásaik után elhatározza a választmány, hogy a létesítendő nyugdíj-alap érdekében még e hónapban választmányi ülést tart, melyen kizárólag e tárgy felett fog határozni, s ezen egy szűkebb körű bizottságot fog kiküldeni e kérdés tanulmányozására, mely szűkebb körű bizottság az állami szaktekintély véleményének meghallgatása után fog határozott javaslatot tenni a választmánynak, hogy azután a választmány mihamarább javaslatot tehessen az igazgatóságnak, az igazgatóság pedig esetleg egy rendkívüli közgyűlésen a kidolgozott tervezetet a tagoknak elfogadásra ajánlhassa.

Ellbogen Ferencz választmányi elnök ismételten megköszönve a beléje helyezett bizalmat, kéri a választmányi tagokat, hogy tekintettel arra, miszerint az új alapszabályok folytán az egyesület jövője teljesen biztos alapokra van immár fektetve, s hogy a régi tagok részére a 10-ik évig biztosított 1000 korona, a 11-ik évtől pedig a 2000 korona halálozási segély a legfontosabb alapokra fektetett s az állami szaktekintély által megejtett számítások szerint teljesen biztosítva van s hogy ezen halálozási segélyeket az egyesület minden körülmények között — még akkor

is, ha ezentul egyetlenegy új taggal sem szaporodnék — *kifizetni fogja*, karolják fel az egyesület érdekeit minél lelkesebben, terjeszszék, ismertessék az egyesület működését s törekedjenek oda, hogy az egyesület tagjai szaporodjanak. (Élénk, lelkes helyeslés és éljenzés.)

Egyéb tárgy nem lévén elnök az ülést bezárta.

Tagsági bevallási ívek. Ismételten figyelemztettük és kértük tagtársaink egy részét, hogy a kellően kitöltött felvételi lapokat (tagsági bevallási íveket) hozzánk mielőbb beküldeni sziveskedjenek. Mert sok régi tagnak ezen felvételi lapja még mindig nem érkezett be hozzánk, aminek esetleg az a kellemetlen következménye lehet, hogy ha az egyik vagy másik ilyen tag elhal, nem tudjuk, kinek fizessük ki a halálzási segélyt. Az alapszabály ugyanis azt mondja, hogy a halálzási segély annak fizetendő, akit a tag a felvételi lapon kedvezményezettjeként megnevezett. Igen ám, hanem ha nincsen felvételi lap, nem tudhatjuk, kinek szánta az elhalálozott tag a biztosítási összeget. Ennek a vége pedig rendszeresen az, hogy az örökösök összevesznek (mindegyik magának akarná az egészet), pörre mennek és együttesen szidják az együletet, amelyik a legártatlanabb ebben a dologban.

Itt közöljük azon régi tagok neveit, akik nem küldték be eddig a felvételi lapjaikat és nem tudatták velünk a kedvezményezettjeiknek neveit. Az egyesület vezetősége a napokban mindegyiküknek

új felvételi lap-nyomtatványt küld és kéri az illetőket, hogy e nyomtatványt pontosan kitölteni, főként a kedvezményezettjeiket megnevezni és azután a lapot az együletbe azonnal visszaküldeni sziveskedjenek.

A névsor a következő: 108. Mikulesik István, máv. fűtő, Rákos; 571. Stetié József, esztergályos, Fiume; 643. Deutsch Jakab, irodatiszt, Zágráb; 905. Radó Kálmán, máv. v.-málházó, Kis-Czell; 994. Schiller Miksa, máv. pályafelv., Breznóbánya; 1179. Schmiedt Lajos, máv. ellenőr, Szabadka; 1218 Masznyik Lajos, fűtőház-vezető, Báltaszék; 1236. S. Kovács Márton, podgyászshordár, Budapest; 1265. Klein Henrik, máv. alkalmazott, Budapest; 1314. Villám János, máv. mozd.-fűtő, Esztergom; 1375. Kucsera Pál, máv. mozd.-vezető, Zágráb; 1380. Blum Henrik, máv. mozd.-vezető, Zágráb; 1518. Leskó Mihály, rakt. munkás, Kassa; 1568. Füzessy Géza, máv. mozd.-vezető, Zágráb; 1790. Kálmán Károly, máv. mozd.-vezető, Budapest; 1832. Isky József, máv. mozd.-vezető, Budapest; 1993. Juhász János, máv. fűtő, Budapest; 2162. Kozma Flórián, máv. fűtő, Budapest; 2239. Somodai János, máv. fűtő, Budapest; 2241. Nagy József II., máv. fűtő, Budapest; 2256. Krippel Lipót, máv. fűtő, Csepel-Sziget; 2582. Neuburger Károly, szállóműves, Nagy-Maros; 2612. Pray Ferencz, hentes, Budapest; 2649. Horváth Pál, máv. áll. málházó, Szt.-János; 2689. Báth Samu, lakatos, Rákos-Keresztur; 2956. Luby Boldizsár,

Segélyezések kimutatása.

Halálzási segélyek.

Lapunk 14. számában kimutatott segélyösszeg 24.450 korona

Ujabb segélyek.

3938 Szabó Kálmán máv. mozd. vezető, Szombathely, a tag halála után 250 korona
2796 Pajai Antal máv. segédfékező, Hatvan, a tag halála után 1000 korona

Balesetsegélyek.

Lapunk 14. számában kimutatott segélyösszeg 16.386 korona 66 fillér

Betegsegélyek.

Lapunk 14. számában kimutatott segélyösszeg 6815 korona

Ujabb segélyek:

1896 Balogh János máv. hiv. szolga, Budapest, k. p. u.	10 korona
414 Wittine György máv. raktárnok, Péczel	60 »
120 Ponikló Alfréd máv. szertárfelvigyázó, Rákos	20 »
195 Kocsis István máv. hiv. szolga, Piski	40 »
555 Hajdu Györgyné máv. pályáőr neje, Kevele	60 »
785 Kovács István I. máv. vonatmálházó, Budapest	40 »
1293 Reith Henrik máv. mozdonyfűtő, Budapest	10 »
1567 Mihály János gyári munkás Smelcz-Anina	60 »
2452 Bedő József postaszolga, Uj-Verbász	20 »
2616 ifj. Varga Mihály máv. mozdonyfűtő, Budapest	50 »
3529 Reinsmidt János máv. ács, Tisza-Ujlak	60 »
3651 Hamar Sándor cipész, Sárvár	60 »

magánhivatalnok, Budapest; 3077. Vučinič Gájó, máv. kiadóór, Oriovác; 3110. Jung Pál, itezés, Nagy-Maros; 3111. Müller Mihály, kőműves, Nagy-Maros; 3484. Grohsz György, esztergályos, Budapest; 3485. Krédl Ferencz, lakatos, Vecsés; 19. Fáklya Pál, máv. mozd.-vezető, Budapest; 1535. Varga György, máv. fűtő, Károlyváros; 2349. Braun Jakab, kovács, Budapest; 3928. Dóczy Ferencz, gyári munkás, Oroszka; 4137. Kvasai József, kocsitisztító, Budapest.

Ujabb választmányi ülés. Egyesületünk választmányja vasárnap, folyó évi április 27-én, reggel 8 órakor, az egyesület helyiségeiben ülést tart.

A választmány elnöksége felkéri a választmányi tagokat, hogy ezen az ülésen minél nagyobb számban megjelenni sziveskedjenek; mert a tárgy, amely megvitatás alá kerül, felette fontos és nagy horderejű — úgy lehet, mindnyájunkra nézve: a tagok között létesítendő *nyugdíj-alap* ügye.

Külön meghívókat a vál. tagok erre az ülésre nem kapnak s ez az értesítés szolgáljon nekik egyuttal meghívó gyanánt.

Visszapillantás közgyűlésünkre.

(T. A.) Minél inkább gondolkozom egyesületünknek legujabb keletű átalakulásain, annál szilárdabb meggyőződésé válik bennem, hogy ez a fordulat soha nem várt és soha nem remélt jövő felé tereli ezt az egyesületet.

Megvallom őszintén, hogy amikor én a régi alapszabályokat először kezembe vettem és figyelmesen átolvastam, szintén úgy jártam velük, mint sok ismerősöm, akikről eziránt szót váltottam volt. Valami olyan szél csapott ki azokból az alapszabályokból, ami az első pillanatra szinte meghökkentette az embert: éreztem, hogy itt valami nem úgy van elhelyezve, ahogyan én azt jónak is, helyesnek is tudnám elfogadni. Az az érzésem támadt, hogy akik ezt az alapszabályt készítették, tulságosan rózsás színben láthatták az életet, az embereket; hogy ezek az urak olyan reménységgel indultak neki a dolognak, amilyen reménységeket az élet csak nagyon ritkán, nagyon kivételes esetekben szokott megvalósítani. Ezeknek az uraknak sziveik telve voltak az áldozatkészséggel, a nyomor enyhítése utáni igyekezettel; csak az volt a baj, hogy ezek az ő sziveik vágyaikban megelőzték a ridegen számító észet és elfeledték velük azt a kérlelhetetlen igazságot, hogy nem a sziv az, amelyik manapság az életet irányítja, hanem egyedül és kizárólag az a ridegen számító ész.

Nem szemrehányásképen hozom most ezt itt fel. Mert a hiba, mihelyest emberbaráti, mihelyest nemes cél volt annak alapja, megszűnik hiba lenni. A jónak szándéka már ma-

gában véve kizárja azt, hogy eléréséhez nem-telen eszközöket válaszson az ember.

Hanem igen is felhozom ezeket az én régi kelletlen érzéseimet azért, hogy annál szembetűnőbbé tegyem, miért örvendeztettem meg, miért elégitett ki engem az új alapszabály.

Megelégedéssel töltött el első sorban, hogy láttam, hogy az egyesület igazgatósága nem elfogult, nem csökönös a maga véleményében akkor, amidőn az egyesület érdekei más szempontok érvényesülését teszik szükségessé. Megnyugvással láttam, hogy a vezetőség tanul az élettől, okul a tapasztalatokon és még idejében állítja helyre az egyensúlyt a jó szándék és a rideg valóság között. Jól esett látnom, hogy a vezetőség maga is azon volt, hogy minden olyan rendelkezés, ami esetleg félreértésekre, félremagyarázásokra adhatna alkalmat, az alapszabályból kiküszöböltessék. Csak helyeselnem lehetett, hogy a szegény ember viszonyaihoz nem mért magas tagsági díjak leszállíttassanak és igen természetesnek találtam, hogy a kedvezmények ne legyenek nagyobbak, mint aminőket egy ilyen egyesület egyáltalában elbir.

Szóval, a változás, melyet nemcsak magam óhajtottam már régebben, hanem minden komolyan gondolkozó tagtárs is, megtörtént és én fokozott bizalommal néztem a közgyűlés elé, mely azt szentesíteni lesz hivatva. Szükségtelen talán mondanom, hogy milyen megnyugvással néztem a közgyűlésnek komoly lefolyását és milyen örömmel láttam az elfogadását annak, ami egyesületünk életét egy nehéz betegségből az egészség viruló állapotába varázsolta át, egy-két rövid óra lefolyása alatt.

Mert nemcsak kiválóan fontos, de kiválóan érdekes és tanulságos is volt ez a közgyűlés nagyon.

Hogy miért volt fontos, ezt a jövő fogja megmutatni, majd ha vagy mi magunk, vagy a mi követőink egykoron ott tartunk, illetve tartanak, hogy jóleső érzéssel élvezzük vagy élvezzék a Kitarítás gyümölcseit: majd akkor talán eszébe jut sokaknak közülünk ez az emlékezetes közgyűlés; majd akkor áldani fogjuk azokat, akik komolyan, bölcsen, önzetlenül döntöttek a szavazataikkal. . .

Hanem hadd mondjam el néhány szóval, miért volt ez a közgyűlés érdekes és tanulságos.

Tagtársainknak igen jelentékeny része nem kimélt fáradságot, nem kimélt pénzt és időt, hanem az ország messze vidékeiről sereglett össze, hogy a közgyűlésen részt vehessen. Ilyen szép számmal tagok és egyesületi képviselők még egyetlen közgyűlésen sem jelentek meg. Jele ez annak, hogy az egyesület

működése iránt mindenütt a legélénkebben érdeklődnek, ami viszont csak igen nagy előnyére lehet az egyesületnek. Mert ahol megszűnik az érdeklődés, ott már közel van a végkimerülés, a bukás.

A tagok soraiban olyan férfiakat üdvözölhetünk ujabban, akik csak diszére válhatnak egyesületünknek. Különösen *szigeti Barthos Andor* m. kir. kereskedelmi miniszteri titkár az, akinek személyében egyesületünk valóban érdemes és kiváló támogatóra talált s a közgyűlés csak önönmagát és egyesületünket tisztelte meg, amikor ezt az urat az igazgatóságba beválasztotta. Ha ilyen férfiak intézik egyesületünknek sorsát, akkor nagyon nyugodtak lehetünk az egyesület jövője iránt. És ne feledjük, hogy az egyesületnek nemcsak arra van szüksége, hogy sok tagja legyen; hanem, hogy tagjai között olyanok is foglaljanak helyet, akik nagy tudásukkal, széles látókörükkel, minden tekintetben tiszteletreméltó gondolkodásmódjukkal nevelik az egyesületnek erkölcsi értékét.

A közgyűlés egész lefolyása a szó szoros értelmében ünnepies színezetű volt. Higgadt tárgyalás, komoly érvelések, egymás véleményének respektálása, és, amit első sorban kellett volna említenem: magas szárnyalású beszédek jellemezték azt elejétől végig. Olyan beszédek hangzottak el, melyek talpraesett okoskodásaikkal, alapos, szakszerű érveléseikkel, tárgyilagos fejtegetéseikkel egy kisebbszerű parlamentnek is diszére váltak volna.

Dicséret illeti azokat, akik ilyen hiven és ilyen szépen teljesítették kötelességeiket az egyesület irányában. De még nagyobb dicséret illeti a közgyűlésen résztvevő tagtársakat, hogy minden egyéni balvéleményt vagy elfogultságot félretéve, egyedül és kizárólag csak az egyesület biztosításának némes célját látták maguk előtt. Okos elmével engedtek utat jobbik meggyőződésük felé az okos szónak és egyhangulag, lelkesedéssel fogadták el azt, ami mindnyájunknak hő óhaja volt: a Kitartás egyesület megmentését.

Mindennél szebb és jobb bizonyítéka ez annak, hogy a Kitartásnál nemcsak a vezetőség akarja komolyan a jövő biztosítását, hanem a tagok maguk is. Ez pedig az egyetlen megbízható alapja egy egyesület fennállásának.

Az új alapszabályok elfogadása épp azért bir olyan nagy erkölcsi értékkel, mert ezen elfogadás nem erőszakolással, nem néhány tag elnéző jóindulatából történt, hanem mert mindannyian, akik ott voltak — pedig igen

sokan voltak — tiszta meggyőződésből, egyhangulag tették azt magukévá.

Kivánom, hogy a jövőben minél dusabb jutalmát lássák ennek az önzetlenségnek!

A régi tagok és az új alapszabályok.

Több oldalról kérdés intéztetett hozzánk, hogy az új alapszabályokban miként történik gondoskodás a régi tagok kötelességei és jogairól. Miután ennek kapcsán azt is tapasztalnunk kellett, hogy az új alapszabályoknak nagyjából ismertetett határozmányait itt-amott félremagyarázzák, kivonatilag szó szerint közöljük az új alapszabályoknak ezt a részét:

3. §. Régi tagok.

Régi tagok azok, kik a »Kitartás« egyesületbe 1902. évi márczius 31-ig léptek be.

A régi tagok három alcsoportba oszthatnak és pedig:

1. *Alapító tagok.*
2. *Az A) csoportba tartozó tagok.*
3. *A B) csoportba tartozó tagok.*

Alapító tagok az 1899. márczius hó 1-én megindított »Kitartás« című lapnak azon előfizetői, akik ezen lapot az egyesület megalakulása napjáig, tehát 1900. évi április 1-ig előfizetésükkel támogatták s ezáltal az egyesület létrehozásában tényleg közreműködtek.

Az A) és B) csoportba tartozó régi tagok azok, kik 1900. évi április 1-től 1902. márczius 31-ig a »Kitartás« egyesületbe beléptek.

4. §. A régi tagok kötelezettségei.

1. *Az alapító tagok 1902. évi május 1-től kezdve, amennyiben ekkor 30-ik életévüket még meg nem haladták, havonkint 3 korona tagsági díjat, ha pedig 30-ik életévüket már meghaladták, havonkint 3 korona 40 fillér tagsági díjat fizetnek.*

2. *Az A) csoportba tartozó régi tagok 1902. évi május 1-től kezdve: ha 30-ik életévüket ekkor még meg nem haladták, havonkint 2 korona tagsági díjat ha 38-ik életévüket még meg nem haladták, havonkint 3 korona 40 fillér tagsági díjat, ha 38-ik életévüket, már meghaladták, havonkint 4 korona tagsági díjat fizetnek.*

3. *A B) csoportba tartozó régi tagok 1902. évi május 1-től kezdve, korukra való tekintet nélkül, havonkint 2 korona 50 fillér tagsági díjat fizetnek.*

5. §. A régi tagok kedvezményei.

Az alapító, valamint az A) csoportba tartozó régi tagok 1902. május 1-től kezdve a következő kedvezményekben részesülnek:

1. *A tag, tagságának 15-ik évében — amennyiben 50-ik életévét már betöltötte — még életében 1000 koronáig terjedhető készpénzsegélyt kap.*

2. *Az első évben:*

a) *A belépés első évétől kezdve baleset folytán bekövetkezett halál esetén a tag által a belépéskor írásban megnevezett kedvezményezett 2000 korona halálozási segélyben részesítettik.*

b) *Baleset folytán beállott teljes, vagy mara-*

dandó részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában meghatározott százalék szerinti összeggel kárpótoltatik.

Ha a baleset csak mulékony munkaképtelenséget okozott, vagyis ha a tag a balesetből származott sérüléséből teljesen felgyógyult, ez esetben baleseti kártérítésre igényt nem tarthat.

Aki nagyobbfoku részleges munkaképtelenséget okozott baleset folytán már baleseti kártérítést nyert, csak az esetben biztosittatik továbbra is baleset ellen, ha a biztosítótársaság őt felveszi.

3. A második évben:

a) Ha a tag bármilyen halállal elhal, általa a belépéskor írásban megnevezett kedvezményezettnek 400 korona halálzási segély fizettetik ki.

b) Ha a tag neje bármilyen halállal elhal, a férjnek 200 korona halálzási segély fizettetik ki.

c) Baleseti kártérítésben ép úgy részesül, mint az első évben.

4. A harmadik és a következő években, bezárólag a 10-ik évig:

a) Ha a tag bármilyen halállal elhal, általa a belépéskor írásban megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély fizettetik ki.

b) Ha a tag neje bármilyen halállal elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizettetik ki.

c) Baleseti kártérítésben ép úgy részesül, mint az első évben.

5. A tizenegyedik és a következő években:

a) Ha a tag bármilyen halállal elhal, általa a belépéskor írásban megnevezett kedvezményezettjének 2000 korona halálzási segély fizettetik ki.

b) Ha a tag neje bármilyen halállal elhal, a férjnek 500 korona halálzási segély fizettetik ki.

c) Baleseti kártérítésben ép úgy részesül, mint az első évben.

A B) csoportba tartozó régi tagok az itt felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A hét krónikája.

Nines versiró kedvem. Komoly napok járják.
— Vasuti embernek a sorsát csinálják...
Képviselőházban most folyik a vita:
Ezreink kenyerét rostálja a szita.

Azaz — hogy csak folynék... Ha a jó honatyák
Jobb dolgokra szavuk fordítani nem tudnak.
Ámde sokkal nagyobb, sőt országos érdek:
Hogy Kutyabagason gyorsvonat álljon meg;

Hogy a méregdrágán, de annál rosszabbul
Épült viczinális járjon még gyorsabbul,
Miként jár az ekszpressz; és hogy szabadjegyet
A drótos is kapjon — minden héten egyet...

Ugy-e jó magyarom, minden egyes ily szó
Közlekedésünkben korszakot alkotó!
Vasutpolitika sehol a világon
Nem lehet ily magvas; ezt én bizonyítom.

Krumplly Kristóf s. k.

Halálozás. A magyar közlekedésügynek két régi, derék bajnoka szállt sirba a közelmúlt napokban.

Temesvárott elhunyt *Rudolf József* máv. felügyelő, a temesvári forgalmi főnökség vezetője, Budapesten pedig *Janik Béla* máv. felügyelő, a jobbparti forgalmi főnökség vezetője.

Mind a két főtisztviselő ugyszólván uttörői közé tartozott a magyar vasutügynek és mint ilyenek, a szolgálat alapos ismerete mellett mindig birtak azzal az érzéssel, mely méltányolni tudja a külszolgálati embernek küzdelmes, fáradságteljes életét. Amilyen őszinte tisztelet környékezte őket életükben, oly igaz részvét, őszinte bánat kísérte őket ki az utolsó utra.

Áldassék emlékezetük!

A német császár asztala. Vilmos császár, a germánok daliás ura nagyon mértékletes természetű, kevés időt szán az evésre, kivált esténként. Kedves étele a savanyított káposzta, a sonka, a füstölt oldalas. 1882-ben, amikor megnősült, a lakodalmi ebéden is találtak káposztát füstölt oldalassal, de biz' az nem izlett az udvari népnek s azóta nevezik hochzeitsgericht-nek. Szereti a császár a sörlevest is, a félig sült marhahúst, meg a rántott krumplit; a pomerániai füstölt libamellet és a hollandi sajtot. Kedves itala a pezsgő és a chabury, azaz sherry. Nagyon takarékos, amikor parádés vendég nincs a háznál, a teritéknek nem szabad többbe kerülnie nyolcz-kilencz márkánál. Nagypapja, I. Vilmos nem szerette a sört, s minden reggel megivott két pohárka pezsgőt; de azért szintén takarékosan, majdnem nyárspolgáriasan élt. Villásreggelire megkivánta azonban a tengeri rákot, a disznólábat, a káposztát, de a káposztába osztrigát főzetett. Őt órákor ebédelt, rendszeren sült húst és befőzött gyümölcsöt, s kávé nem ivott, csak ha vendégei voltak. II. Vilmos bezzeg szereti a kávé, maga Augusztá császárné készíti a kávéját. A császárné hat órákor kel, hogy az uralkodó kávéja jókor készen legyen.

A vetőmag kiválasztása. A vetés úgy minőség mint mennyiség tekintetében a jó talajon és ennek czélszerű megművelésén kívül tudvalevőleg a vetőmag minőségétől is függ, minnél fogva a vetőmag kiválasztására a gazdáknak mindig nagy gondot kell fordítani. A grignoni földmívelési iskola tapasztalatai szerint a vetőmagot legezészerűbben úgy választjuk ki, ha fűrésztjük és pedig ha a tiszta friss víznek csekély fajsúlya van, kálisálétrom- vagy konyhasó-oldatban. Fűrésztés előtt trieurön kell a gabonát áteresztetni, hogy a törött és sovány gabonaszemeket különválassza. A fürdőben még meglehetősen nagy mennyiségű alárendeltebb, vetőmagnak nem alkalmas szem marad a felületen, melyet le kell onnan szedni. Ily módon a gyommagvaktól is megtisztul a vetőmag. — Ehhez a tapasztalathoz meg kell jegyeznünk, hogy a konyhasó-oldatot nem ajánlhatnók, mert olyan réteggel vonja be a magot, a mely a csirázást akadályozza.

Miért kék az ég? Az ég kékségének nem az oka, hogy a levegő a kék színt abszorbeálja, hanem az, hogy a fény megtörik a levegőben úszó apró anyag-részecskéken. A levegő ugyanis még a legmagasabb régiókban is telve van apró gáz-részecskével, amelyek a fényt gyöngítik és annyira szét-szórják, hogy az ég néha egészen sötét-kék színűnek látszik.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

*Hej, Ocskay brigadéros!*Irla: *Luby Sándor.*

Hej Ocskay brigadéros,
De nagy vitéz voltál!
Megmutattad te nem egyszer:
»Mit téssen az magyar fegyver!«
Bécsig elcsapdoztál.
Hired szét-szállt a világra,
Ugy nevezett a nép szája:
»Rákóczy villáma«.
S kire kardod rávillámlott,
Annak szeme más villámot
Többé nem is látott!
A dicsőség fényes egén
Kápráztató meteorként
Csillogtál-villogtál . . .
Hej Ocskay brigadéros
De nagy vitéz voltál!
Nagy volt a te vitézséged!
S nagy a hetykeséged!
Ha meglőtték a lábodat,
Csészán ülve saraboltad
A labancz népséget.
»Pengők«-ben te bővelkedtél,
»Kongók«-kal soh'sem fizettél,
Nem voltál te »zsebrák«;
S mindhiába ígérgetett
Tábornoki botot neked
S kincseket az osztrák:
A császárnak kegy-levelét
Bécs kapujára szegezéd;
Ámult is a német!
Nagy volt a te vitézséged!
S nagy a hetykeséged!
S nem is igen akadt nálad
Délcezegebb levante!
Sok szép szemet elbájoltál,
Hogy Pozsonyba berobogtál,
Dandárod vezetve.
Legdaliásb vitézeként
A nagy tisztség tégedet ért
Rákóczy kegyével,
Hogy szép párját, Leonórárt
Karjaiba kísérjed át
Fejedelmi fénynyel.
Szórták is a virágokat,
Harsogták a »vivát«-okat
Feléd lelkesedve;
Félistenként ünnepeltek,
Te délcezeg levante!

Ám, csak vérrel irhatnám le
Vad kegyetlenséged!
Elemed volt a vérontás,
Ahol jártál, omlás-romlás
Jelölék emléked.
Hol lecsapott a csapatod,
Rémületes nagy vala ott
A nép ijedelme.
Láng-oszlopok, füst-fellegek
Jelzék utad, te szörnyeteg,
Te »tűz fejedelme!«
Nem kimélted senki fiát,
Te a pardont és gráciát
Hirből sem ismérte . . .
Még vérrel sem irhatnám le
Vad kegyetlenséged!
De amilyen durva harcos,
Oly gyöngéd férj voltál!
Hat hétre nyult mézes-heted . . .
Bercsényi bár serkentgetett,
Te csak turbékoltál.
Harcviharok riadalma
Nem hozott most izgalomba,
Más volt szived vágya;
Nem kellett a babér néked,
Láng-szerelem büvölt téged
Liljom-nyoszolyába.
S míg dandárod széjjel verék,
Te csak párod ölelgetéd,
Te csak turbékoltál,
Hej, Ocskay brigadéros
De gyöngéd férj voltál!
Hogy is birtál vetemedni
Oly rút duhajságra! ?
Elhurczolni pórlányokat,
Zsenge, tiszta virágokat
Szennyes tivornyákba.
Mig várva-várt hű nőd téged,
Te világod' vigan élte.
Orgiákat ülve,
Bor-özönbe, csók-özönbe
Tilos, kéjes gyönyörökbe
Torkig elmerülve.
Lévát, Sopront elvesztetted,
Amíg léhán iöttéd kedved,
Czéda tánczot járva . . .
Hogy is birtál vetemedni
Ily rút duhajságra? !
Hej, Ocskay brigadéros,
Hát sok hitszegésed?
Állhatatlan volt szerelmed,
Urad', zászlód', hited', elved'
Csak csereberélte.

Elpártoltál a hazádtól,
 »Rákóczynak villám«-ából
 »Császár-madár« lettél,
 Meghajtottad vasnyakadat
 Császár arany láncza alatt,
 Labanczvá sülyedtél.
 S ott se volt már becsületed,
 Ott is »selma« lett a neved,
 Igy tisztelt a német!
 Hej, Ocskay brigadéros,
 Hítségés volt lényed!
 És te, hajdan hetyke kurucz,
 De elszontyolodtál!
 Hogy az a sok verbói bor,
 Czéda csók s táncz torkodra forrt
 S verembe jutottál!
 Te, ki egykor Vak Bottyánnal,
 Kit golyó s kard nem járt által,
 Bajnok-harczra keltél,
 Most egy kurucz-hadnagykától,
 Rajtad ütött Jávorkától
 Szökni igyekeztél.
 S érezve, hogy itt a veszted,
 Öt még csábitgatni kezdted,
 De szégyent vallottál . . .
 Hej, te hajdan hetyke kurucz,
 De el szontyolodtál!
 Hej, Ocskay brigadéros,
 Kár biz' érted, kár kár!
 Hogy nem labancz szabljájától,
 De a hóhér pallosától
 Hullt le szép főd; kár, kár!
 Megbocsátnók mi tenéked
 Minden egyéb, sok nagy vétke,
 S minden magyar áldna;
 Amig mostan rád gondolva,
 Keservében fölzokogva,
 Igy dörög az átka:
 Méltó volt a büntetésed,
 Pusztulnod így kellett néked,
 Árulót ily sors vár!
 Hej, Ocskay »császár madár«
 Nem kár érted, nem kár!

Poste restante.

(Folyt.)

(Amerikai regény.)

— Irta: John Nobody. —

— Azután egyre vakmerőbb lett, és úgy akart megnyerni, hogy a gyermeket erőszakkal elviszi tőlem; de én elrejtettem előle. Végre azután drágaságokkal és pénzzel akart megnyerni és ekkor az a gondolatom támadt, hogy nem igaz uton szerezte azt. Szerencsére egyszerre csak eltűnt szemeim elől s azóta nem láttam mai napig. Ennek körülbelül huszonhat hónapja már.

— Most már elég! — szólt Burton — én majd fel fogom találni. Ne féljen, nem ön miatt keresem.

Maradjon csak itt, míg én visszatérek; addig is egy jó barátom fogja a szükségesekkel ellátni. Mi ketten Redfield urral Kaliforniába utazunk.

*

Azóta, hogy az ötszáz dolláros bankjegy a kaliforniai bank ügynökségétől New-Yorkba visszakérült, Burton az utazó-lajstromból mindazon utazókról jegyzéket vett fel, kik ellen kisebb-nagyobb mértékben gyanut táplált.

Miután Kaliforniába hajóztunk, Burton közölte velem, hogy mindaddig, míg a helyes nyomra nem jut, s emberét el nem csipi, minden gyanus alakot figyelemmel fog kísérni.

Tanácsára álnéven utaztam, hogy elutazásom Argyllék előtt titokban maradjon. Ezt ugyan nem értettem, de követtem tanácsát, mert nem adott felvilágosítást róla.

Hajónk átszelte Mexikó öblét és a csendes oceánhoz értünk, midőn a kapitány arról értesített bennünket, hogy Acapulconál kiköt, hogy az oda-való nagyszámú utas kiszállhasson.

Én a fedélzeten voltam, midőn Burton hozzámlépett.

— Redfield ur — kezdé — önnek egyedül kell San-Franciscoba utaznia, én majd ezen a környéken fogok szétnézni.

— Miért?

— Mert én valami különös módon alig félórával ezelőtt Thorley György biztos nyomaira bukkantam. Most nincs időm részletes magyarázatokra, mert a hajó félóra múlva a kikötőbe fog érni, nekem pedig némely holmimat még össze kell csomagolnom. Utazzék tehát nyugodtan San-Franciscoba, keresse fel »Wels Fargo és tsa« bankházát és igyekezzék a kérdéses bankjegy beváltójáról valamit megtudni. Ha két hét alatt nem kap tőlem levelet, induljon el rögtön onnét, én majd Isthmusban fogom bevárni, honnét visszautazunk New-Yorkba. Ennek így kell történnie — tette hozzá határozottan. — Ha én hamis nyomokat követek, az ugyan kellemetlen volna, de legalább ön azt ily módon helyrehozhatja. Különben nem fog ártani, ha az én meseterségemben egy kissé gyakorolja magát.

Egy negyed óra múlva már egyedül voltam a hajó fedélzetén.

Nyomasztó hangulat vett rajtam erőt, amint a fedélzeten nyüzsgő sokaság között járkáltam,

Csakhamar azonban legyőztem ezt az érzést és egész San-Franciscoig türelemmel vártam. Kiszállásom után fürkészve szemléltem a zajongó tömeget, nem-e hozza a véletlen élembe Thorleyt, akiért ezt a nagy utat tesszük.

A hajóról kiszállva a bankhoz mentem, hogy tudakozódjam. Az egyik hivatalnok emlékezett arra, hogy mintegy két évvel ezelőtt Isthmusból Acapulcoba utazó idegen jelent meg nála és a kérdéses bankjegyet arannyal cserélte be. Ez az ember köpczös, fekete haju, sötét szemü egyén volt.

Eszerint — gondoltam magamban — Burton helyes nyomon jár.

A kitűzött határidőig nem jött Burtontól levél, mire én visszautaztam Isthmusba. Éjfél után 2 óra-kor kellett a gőzhajónak a kikötőbe érkeznie és be is tartotta rendes menetidejét. Minthogy a hajó még jóideig a kikötőben vesztegelt, az utasok ágyaikban maradtak, a nélkül, hogy a megérkezés pihenésükben megzavarta volna őket.

Én az ágyutelepről néztem a partra, hol már nagy tömeg várta a hajó jövetelét. Hiába kerestem Burtont, nem volt látható. Gondolatokba merültem a szárazra léptem, midőn egy utcai lámpa mögül valaki hirtelen elémbé állott.

— Amint látom, szerencsésen megérkezett — köszöntött Burton — és reméllem, hogy semmi baja sincs. De miért oly halvány, mintha azóta sem aludt volna, hogy elváltunk? Legyen nyugodt, minden rendben van; most már egy ugrással célhoz érünk. De látom, hogy ön nagyon nyugtalan...

— De még mennyire!

— Jó, majd megtud mindent. Azt hiszem, most egyikünk sem gondol alváásra. Amit megtudtam, elég érdekes arra, hogy mindkettőnk álmait elüzze.

Lementünk a hajószobába és két pohár gőzölgő grog mellett helyet foglaltunk.

— Midőn ideutazásunk közben Acapulco kikötőjéhez értünk — kezdé Burton — véletlenül egy beszélgetést hallottam. Egy mexikói férfi egy történetet beszélt el társainak, mely itt a városban folyt le, és hogy ideérkeztünk, eszébe jutott. A hajó, melyen az elbeszélő utazott, utközben megsérült és javításra szorult. Mig ez megtörtént, az utasok partraszállottak, hol néhány vad new-yorki a mexikóiakkal vitába elegyedett, mely vita kés és pisztolylyal nyert befejezést. Dulakodás közben egy odavaló birtokos, aki békiteni akarta a veszekedőket, sebet kapott, mely meglehetősen mély volt. El is vérzett volna, ha egy new-yorki utazó, ki az egésznek szemtanuja volt, a sebet műértőleg be nem kötözi és a sebesültet nem ápolja. Don Miguel — így hívták a sebesültet — hálából birtokára vitte és mint orvost alkalmazta nagyszámu cselédsége és munkásai részére.

(Folyt. köv.)

Őrült a vonaton.

— Irta: Máv Zakariás. —

A »Kitartás« eredeti tárczája.

Nagyon, de nagyon unatkoztunk.

Hogy is ne? Már vagy három órája, hogy annak az elátkozott ketrecnek, a »szolgálati szakasznak« hepehupas ülésin dülöngélünk hol ide, hol oda. És — Isten bűnünkül ne vegye — még vagy öt órát kell vezekelnünk ezen az eszeveszett lassúsággal döcögő express-bumlin, amig haza vergődünk Kocsonyavárra.

Igaz, a magunk hibája, hogy így járunk. Megettünk volna a személyvonattal is, hanem — akkor nem futotta volna ki a diéta. Ami pedig elvégre mégis a fődolog. S a vasuti pénzügy csak olyan pénzügy, mint az egyéb pénzügy: rögtön boronákat huzgál piros tintájával az utiszámlán, ha a 43.200 másodperczből egy másodperczecke hiányozni talál.

Hát hogy ennek a 43.200 másodpercnek egy hija ne legyen, azért utaztunk mi a bumlin és azért unatkoztunk úgy, ahogyan csak a szolgálati szakaszban unatkozhatik az ember — egy forint és ötven krajczár taksa ellenében.

Vidék, állomások, emberek — mind, mind ismertek már előttünk. Tudjuk, hogy Görbeden nem érdemes kinézni, mert a vörös képű főnök ilyenkor alussza délutáni álmát s szép menyecske-felesége erre az időre láthatatlanná válik az állomáson.

Görbed és Sajnálatos állomások között a vasuti

vonalhoz egészen közel van egy ócska várrom. Érdekes régiség. De a délutáni vonatnál nem ajánlatos a megtekintése; mert a rom tövében ilyenkor mindig ott ábrándozik a sajnálatos erdésznek bájos leánykája, akire rossz nyelvek ráfogták, hogy öregebb legyen még a várromnál is. Amit én sohasem hittem el, mert egészen közélről láttam, hogy a kis-asszonyon még mindig több a meszelés, mint a rom falain — ergo, fiatalabbnak kell hogy legyen. Érdeklődők kedvéért megemlítem, hogy ónagsága husz év óta várja (még mai nap is) azt a bizonyos lovagot, aki a gyorsvonatból, vagy akár a vegyesvonatból kiugrik s a bájos hegyi tündér karjai közé rohan... Óh!

Tudjuk, hogy a furaki pályafelügyelő görbe botja ebben az órában a 74-es órház mellett vigyáz a vasútra. A 74-es órház mellett van ugyanis egy utátjáró, az utátjáró mellett van egy csárda, a csárda mellett van egy filagória. A Fürst Salamon fekete szemü felesége mellett pedig van a pályafelügyelő — de a filagória mellett csak a hivatalos kampós bot őrködik; a hozzávaló gazda Fürst Salamonnéval a filagóriába huzódott be — feketézni. Hm, hm... No csak ne tessék mindjárt rosszat gondolni. Elvégre a Fürst Salamon most távol van s az üzletet elhanyagolni nem lehet. Az mind mellékes dolog, hogy a pályafelügyelő szép szál legény és hogy Salamon gazda egész Amerikába ment el, hogy valami váltóügynök a lejárátát ott bevárja. Az üzlet a fő.

Tudjuk továbbá, hogy a partféli főnökné ónagsága a legkitartóbb szenvedélylyel mulattatja épp ennek a bumlinak a publikumát, nyolcz év óta mindennap a »Balaton háborgását« zongorázván le nekik az emeleti lakásból — délután 2 óra 7 percztől 2 óra 19 perczig.

Tudjuk, hogy a 69-es ór kutyája tarka és három szelvénykaró távolságra fut minden vonat után. Az 53-as ór kutyája meg fekete, de már négy szelvénykaró távolságig is elfut — csak hogy mindig a másik oldalon.

Tudjuk, hogy Pinczetok és Puposhát állomások között van a mozdony- és vonatkisérő-személyzet pihenési ideje; amennyiben a vonatunk menetideje itt ötvenhét percz és ők mindnyájan itt alusszák végig délutáni álmukat — csak amugy, utközben. A fűtő tartozik leghamarább telebredni s a puposháti távjelzőnél addig fűtültetni a gőzszipot, amig még a váltóór is kibujik a butykájából.

Szóval, mi már mindent tudtunk, mindent ismertünk. Mit nézzünk hát, mivel szórakozzunk, hogyan töltsük az időt?

Fogas kérdés, amelyikre egyikünk sem talált választ.

Kötelességünkhöz hiven a Pinczetok—Puposhát közötti időt magunk is végigaludtuk. En, meg Szimath ellenőr czimborám a szolgálati szakaszban, a legfiatalabb kollégánk meg, Manó Pista vizsgáló a szomszédos »női szakaszban«. Ahol ezidőszerint egyedül ő képviselte a gyöngye nemet — már úgy, ahogy. Az egész kocsiban egyebekben kong az ürességtől.

A Puposhát állomás előtti szokásos hosszú fűtülésre mi is felbredtünk. Így hozta ezt magával a dolog rendje. Az állomásba való bejárat közben Manó Pista olyat talál: ásitani, hogy a váltóór ijedtében leintette a vonatot, mert úgy vélte, hogy az egyik kocsiiban gyilkolnak valakit. A leintés

persze nem kis izgalmat okozott, mikor észrevették. Ámbár hogy eléggé későn vették észre, a dolgok ismeretes rendje szerint.

Még magam is kidugtam az orromat, hogy mi baj van kint. De ijedten hőköltem vissza.

— Fiuk, — mondok — meg vagyunk löve. Az öreg Papagájt látom!

Pillanat alatt talpon voltak mindketten.

— Mi, mi? Az öreg Papagájt? — rebege Szimath. Akkor végünk van. Mert ez most velünk akar jönni Kocsonyavárig!

— Én kiugrom a vonatból — jelentette ki egészen komolyan Manó Pista.

— Ne bolondozzatok. Valamit ki kell eszelünk, mert különben észreveszi a dolgot, megharagszik és ez baj lesz.

— Szálljunk itt ki — véle a Pista gyerek.

— Hova gondolsz? Akkor ő is itt marad és kétszeresen jaj nekünk — veté ellen Szimath.

Itt gyorsan kellett cselekedni. Fontolgatásra nem volt idő, az öregtől megszabadulnunk kellett minden áron. Mert az öreg egy végtelenül kellemetlen utitárs vala. Csacska, fontoskodó, alattomos bácsi, akinek társaságában néhány órát tölteni annyit tett, mint vagy igen sokat boszankodni és mérget nyelni, vagy gorombáskodni vele és a rövidebbet huzni. Mert be kell ismernem, hogy a Gondviselés ezt az urat jelölte volt ki mindhármunk közös főnökének. (A Gondviselés akkoron bizonyára igen rossz kedvében lehetett.)

Csacskasága miatt neveztük el papagájnak, szórszálhasogatása és fontoskodása, meg alattomos tempói miatt pedig kerültük, ahol lehetett, mint a tüzet.

— Heh? No? Mit? Mi az? Miféle botrány ennél a vonatnál? — hallottuk érdes czérnaszálhangját, alighogy a vonat megállott. — Miért intette le a váltóór? Miért nem vették észre a leintést? Ki nem vette észre a leintést? Miért nem állottak meg mindjárt? He? No? Nos?

— Nasságos felügyelő úrnak átossan megjelentem, nem tudom — jelenté a kalauz a sok kérdésre.

A »felügyelő ur« ugyanezekkel a kérdésekkel a vonat eleje felé távozott. Bizonyára a vonatvezetőt és mozdonyvezetőt nyaggatni.

Nekünk persze sejtelmünk sem lehetett arról, hogy a váltóór miért intette le a vonatunkat. Csak mikor a »Papagáj« eltávozott kocsinktól, érkezett oda lihegve a váltóór.

— Hallott... kéem ássan, — nyögé ki a szavakat elharapva — hogy valaki sikojt a von... ba, akar ha ölnék. Tiszt... n hallott... m!

A kalauz riadtan sietett végig vizitálni a személykocsikat, a váltóór meg a főnök után rohant, aki az öreg Papagájt kísérte árnyékként...

Tervem készen volt.

— Te, Pista, beülsz a női szakaszba. Fordítsd ki hamar a kabátodat és úgy vedd magadra. Felöltődöt csapd a fejed körül s csak az orrod hegye látszasson ki. A revolveremet meg (ez mindig ott volt a táskámban) tüntetően szorongasd a markodban. Majd mi rád zárjuk az ajtót.

Pista is, Szimath is kérdően meresztették rám szemeiket.

— Hamar, mert már jön vissza a Papagáj! Te, Pista, egy ismeretlen örült vagy, akire mi ketten vigyázunk. Csak most, utközben vettünk észre...

Egy perc és Pista ott gubbasztott a női szakasz félig befüggönyözött ablakán belül. Mereven bámult maga elé s jobbkeze a revolvvert szorongatta.

— No igen. Ez nem is lehet másképen. Három ellenőrző közege a vonatnál és ilyen skandalumok!

Papagáj bácsi csak úgy rikácsolt, ahogy a szolgálati szakasz felé közeledett.

— Bizonyosan alusznak. Persze, szokás szerint! No wartsz!

Kiléptem a kocsijába, mutató ujjamat ajkaimra illesztettem és úgy léptem le a szeretett főnök elé.

— No mi, mi ez? Mit jelentsen ez a komédia?

— Kérem felügyelő ur, — kezdém halkán — egy kis baj van.

— Kis baj van? Mi az a kis baj van?

— Nem tudom egész bizonyossággal, hanem van itt egy utas...

— Itt egy utas. Hát aztán?

— Szimath kollégával már jó ideje figyeljük és úgy vettük észre, hogy...

— Vettük észre, hogy... Hol van az az utas?

— A női szakaszba huzódott be. Csak akkor vettük észre, amikor a vonat Pinczetokot már elhagyta. Nem tudjuk, hol szállhatott fel...

— Szállhatott fel. Szimath hol van? Manó hol van?

— Szimath vigyáz a folyosón, Manó meg Kataszögön át utazott haza.

— Át utazott haza. Majd megnézem én mindjárt azt az utast.

És nagy merészséggel, elszánt léptekkel kapaszkodott fel a kocsira. A folyosón Szimath köszöntötte némán, aki a női fülke ajtaja közelében állott.

A női fülkéből ebben a pillanatban iszonyu sivalkodás hallatszott, mely keserves bögésbe és hörgésbe ment át.

Az öreg csak egy pillantást vetett a félig lefüggönyözött ablakon át a fülkébe, de úgy visszakapta a fejét, hogy az majd leesett. Sietve igyekezett ki a kocsiból.

— Siessenek, siessenek, induljanak! És vigyázzanak, hogy baj ne legyen az uton!

Az egész publikum, vonatkísérőinket sem véve ki, szájtátva leste kívülről ezt az érthetetlen jelenetet.

Azután indultunk; sietve, talán még korábban a rendes indulási időnél is, mert hiszen maga a főforgalmi atyamester parancsolta.

Hanem ő — ő visszamaradt Puposháton...

Másnap azután otthon a hivatalban jelentettük, hogy az örült utas egyszerre csak kirontott a kocsij folyosójára, ránk fogta a lövő szerszámját, amitől viszont mi siettünk be a kupénkba. Mire pedig ismét kinéztünk volna, már hült helye vala ezen utasnak.

Manó Pistának pediglen, aki Kataszögön át érkezék haza, mi tudomása sem vala a történetről...

Amik olyan régen történtenek, hogy talán igazak sem valának.

Egy mozdony emlékeiből.

Elbeszéli ő maga.

(10. folyt.) A »Kitartás« eredeti humoreszkje.

A vak fullajtárok apjának lelkiüdvössége nem jelent meg. De megjelent a kocsitoló kompánia nyomán egy egész hadsereg egyenruhás ember. A piros hajtókás pertlis nyakutól kezdve az aransujtásos méltóságig.

És meg lett egyhangulag állapítva, hogy bizony egy kicsit összemertünk, egy kicsit kisiklottunk. De már azt sem egyhangulag, sem tizhangulag, sem huszhangulag kitalálni nem lehetett, hogy ki volt a ludas ennek a bajnak az okozásában. A váltóór a kocsitolókat helyezte a nem tisztelni való állapotba; a kocsitolók rögtön nagy gyakorlottsággal háritottak el magukról minden felelősséget és egyértelműen kijelentették, hogy ezért a balesetért vétkesek:

1. az a gazember, aki a vasutat kitalálta;
2. az a hunczfut, aki ezt a stációt ide építette;
3. az a kötnivaló, aki a mozdonypróbákat elrendelte;
4. az a szent, aki ezt a rongyos gépet — már mint engem! — az uton el nem sülyesztette;
5. az a pokolfajzatja, aki a mérnököt teremtette;
6. a római pápa;
7. az üzletvezetőség;
8. szent Péter;
9. a direkció;
10. maga a jó Isten...

Soh'sem hittem volna, hogy annyian kellettek hozzá ehhez az én nem kicsiny malőrömhöz. És már majd igazat adtam a kocsitolók határozott, szakavatott állításainak, mikor egyszerre csak megszólal mögöttem egy szelid hang:

— Hát ez már meg micsoda?

Az aranyzsinorós forgalmi tiszt sietett válaszolni:

— Kérem főnök ur, én éppen az irodában voltam elfoglalva az elemzésekkel...

— Persze. Gondoltam. Még jó, hogy most kint van. Műhely, pályafentartás értesítve vannak?

E... e... e... nem... nincsenek.

— Gondoltam. A huszonhetes bejáratának megváltoztatása iránt intézkedett?

— I... i... i... még ne...

— Tudtam. Hát...!

Az aranyzsinoros úr eltűnt. A szelid hangur pedig elébbre jött, úgy hogy én is megláthattam. Öszbevegyülő, vörhenyes szakállu magas ur állott előttem. Egyenruháján pléhgallér. Szelid nézésű szeme nyugodt fölényvel tekintett végig a körülöttünk álló mindenféle náczió. Ugy hallgattak most mind, mintha némák lettek volna. Az arcok is ijedősekké váltak.

— Állomási felvigyázó, kocsimester, váltóór, kocsitolók maradnak. A többi mars!

Pillanat alatt tiszta volt a levegő.

— Kocsimester, hol volt?

— Én kérem tekintetes főnök ur Mexikóban a Brukszeleszokat szedtem számba.

— Kocsitolócsapat tudta a próba érkezését?

— Látták délelőtt, hogy elmegy...

— Két forint. Stefko!

Stefkó volt a kocsitolók kommandánsa. Sietve előlépett.

— Ki ment a kocsik előtt?

— Kéremalásson nagyságos főnök ur, megmondtam a Kuplinak, hogy ha majd átállanak, hát ott legyen a szeme, én addig elmegyek az Amerikára, a mázsakocsikat megnézni...

— Egy forint. Kupli!

— Nagyságos főnök ur, az egyik kocsinál nagyon alálógott a tartalékláncz, azt nézegettem, oszt...

— Egy forint. Sajba!

Sajba volt a váltóór.

— Ki állította ezeknek a váltókat?

— Nem állította kérem senki, csak úgy jöttek vaktában.

— Miért nem intette le jókor a próbát?

— Kérem alásson, éppen a huszonhetes jelzését irtam be a butykában, oszt...

— Egy forint. Elmehetnek...

No mondok, ez ugyan rövid törvényszéki tárgyalás volt!

(Folyt. köv.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Brassó, géplakatos. Ha a csendőr közvetlenül lép át a máv. szolgálatába, a csendőrségnél szerzett nyugdíjogosultsága itt betudatik neki. Ha egy nyugdíjas csendőr lép a máv. szolgálatába és itt a máv. nyugdíjgyeletnek tagjává lesz, a csendőri nyugdíját nem veszti el.

K. L. Budapest. Mindig attól függ, hogy az apa hol, melyik városba vagy községbe illetékes. Ha ön aradi illetőségű, a fiát is ott fogják katonasorba. Ha azonban ön budapesti illetőségű, akkor a fiut itt sorozzák.

Kiss Ferencz, Lugos, 5 korona 40 fillért; *Buczkó János, Pécs,* 5 korona 40 fillért; *Szelkó János, M.-Hosszurét,* 6 kor. 46 fillért; *Szepessy József, Solyom,* 6 korona 50 fillért; *Tóth János, Báltaszék,* 6 korona 50 fillért; *Kertész Albert, Szaár,* 6 korona 70 fillért; *Klobucár Márton, Oriovac,* 6 korona 80 fillért; *Suhajda Gyula, Túrje,* 7 korona 35 fillért; *Könyves Kálmán, K.-Kun-Félegyháza,* 7 kor. 58 fillért; *László Ferencz, Kolozsvár,* 7 korona 90 fillért; *Mattyasovszky Gyula, Magyarorszék,* 9 korona 20 fillért; *Virbán János, Maros-Bogát,* 9 korona 80 fillért; *Szathmáry József, Dorogh,* 9 korona 90 fillért; *Bérczy Vincze, Ivanec,* 9 korona 90 fillért; *Tóth József, Ipoly-Pásztó,* 10 koronát; *Zsebők István, Ács,* 10 kor. 10 fillért; *Magyar Mihály, Kisvárdá,* 10 korona 20 fillért; *Magyari Dénes, Fogaras,* 10 korona 20 fillért; *Szalmuther József, Kismarton,* 10 korona 85 fillért; *Balázs Márton, Maros-Ludas,* 13 korona 10 fillért; *Sziklai László, Budapest,* 13 korona 14 fillért; *Kocsis István, Piski,* 13 korona 35 fillért; *Schiller Miksa, Breznóbánya,* 13 korona 40 fillért; *Kiss Lajos, Duna-Pentele,* 13 korona 60 fillért; *Lovass János, Nagy-Károly,* 14 korona 65 fillért; *Gyuricza Antal, Biharpuspöki,* 15 kor. 60 fillért; *Rácz Ferencz, Kiszács,* 16 korona 39 fillért; *Buzek Géza, Budapest,* 16 korona 43 fillért; *Galba Mátyás, Lipótvár,* 16 korona 70 fillért; *Schmelhaus Emil, Gány,* 16 kor. 90 fillért; *Löcsey György, Tövis,* 17 kor. 96 fillért; *Bartók Béla, Oroszka,* 26 korona 48 fillért; *Vécsey Vilmos, Budapest,* 26 korona 93 fillért; *Deutsch Jakab, Zágráb,* 30 korona 80 fillért; *Bajnok Béla, Budapest,* 33 korona 70 fillért; *Vécsey Frigyes, Budapest,* 36 korona 80 fillért; *Horváth Gábor, Csála,* 37 korona 50 fillért; *Batári András, Miskolc,* 41 kor. 55 fillért; *Egyházy János, Esztergom,* 42 kor. 50 fillért; *Zsigó György, Nagyvárad,* 46 korona 95 fillért; *Guttman Ignác, S.-A.-Ujhely,* 47 korona 66 fillért; *Torzsás, György, Temesvár,* 52 korona 68 fillért; *Hegyi Endre, Kis-Czell,* 52 korona 70 fillért; *Polgár Sándor, Fiume,* 74 korona 50 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — *Vizsolyi Gyula,*

Heő-Csaba, január óra; *Berner Károly*, *Ujpest*, január és február hónapokra; *Aradi Ferencz*, *Ujpest*, január és február hónapokra; *Hanka Lajos*, *Királyháza*, január, február, márczius és április hónapokra; *Máthé Mihály*, *Kolozsvár*, február óra; *Ács Lajos*, *Rákos-Csaba*, február óra; *László János*, *Vajta*, február óra; *Pojmann Vincze*, *Somogy-Szobb*, február óra, fölösleg 1 korona 20 fillér; *Schmotzer József*, *Muzsla*, február óra, fölösleg 60 fillér; *Gallasz Sándor*, *Czece*, január, február és márczius hónapokra; *Asztalovszky Lajos*, *Piski*, január, február és márczius hónapokra; *Blazsek István*, *Kis-Garam*, február és márczius hónapokra; *Elbl Károly*, *Budapest*, február és márczius hónapokra; *Stefanovitz Edgárd*, *Déva*, február és márczius hónapokra; *Marton József*, *N.-Németegyháza*, február és márczius hónapokra; *Rabb József*, *Eger*, február és márczius hónapokra; *Takács Dávidné*, *Komárom*, feb. és márczius hónapokra; *Sárga László*, *Konya*, február és márczius hónapokra; *Berger István*, *Stájerlak*, február és márczius hónapokra; *Németi Péter*, *Brassó*, február és márczius hónapokra, fölösleg 50 fillér; *Várady Samu*, *Bánréve*, márczius óra; *Kalászy Géza*, *Ó-Kér*, márczius óra; *Schwarzkopf János*, *Pécs*, márczius óra; *Szász István*, *Sz.-Kocsárd*, márczius óra; *Laviczka Gergely*, *Gunja*, márczius óra; *Ponevács Károly*, *Beregszász*, márczius óra; *Dudás György*, *Pleternica*, márczius óra; *Rigasz András*, *Jernye*, márczius óra; *Kakuszy Antal*, *Karánsebes*, márczius óra; *Brodák Ferencz*, *Szent-István*, márczius óra; *Sinkó Péter*, *Fogaras*, márczius óra; *Tolmáts István*, *Budapest*, márczius óra; *Bálint Gyula*, *Budapest*, márczius óra; *Skvorác János*, *Doberlin*, márczius óra; *Simon Ede*, *Dániel*, *Perjámos*, márczius óra; *Deutsch Ármin*, *Fogaras*, márczius óra; *Szász Zsófia*, *Győr*, márczius óra; *Bálint Gyula*, *Szill-Sárkány*, márczius óra; *Klucsik János*, *Zólyom*, márczius óra; *Miskolczi Péter*, *Székalocza*, márczius óra; *Halász Sándor*, *Berettyó-Ujfalu*, márczius óra; *Szántó Zsigmond*, *Arad*, márczius óra; *Harmati István*, *Nagy-Károly*, márczius óra; *Adaska Mihály*, *Chocholna*, márczius óra; *Balhási János*, *Vinkovce*, márczius óra; *Barabás Károly*, *Belovár*, márczius óra; *V. Kovács József*, *Budapest*, márczius és április hónapokra; *Székely László*, *Jólész*, márczius és április hónapokra; *Mudrony Gábor*, *Szatmár*, márczius és április hónapokra; *Csordás János*, *Jászberény*, márczius és április hónapokra; *Végh János*, *Sándorudvar*, márczius és április hónapokra; *Horváth Ferencz*, *Fenes*, márczius és április hónapokra; *Delling Henrik*, *Budapest*, márczius és április hónapokra; *Fiam Alajos*, *Fogaras*, márczius és április hónapokra; *Szikorszky József*, *Szabadka*, márczius és április hónapokra; *Tusán József*, *Budapest*, márczius és április hónapokra; *Plavetz Gyula*, *H.-M.-Vásárhely*, márczius és április hónapokra; *Marosi János*, *S.-A.-Ujhely*, márczius és április hónapokra; *Berinstedt István*, *Debreczen*, márczius és április hónapokra; *Moják József*, *Nasice*, márczius és április hónapokra; *Szabó Mihály*, *Füzes-Abony*, márczius és április hónapokra; *Kézdí Mihály*, *Héjasfalva*, márczius és április hónapokra; *Miklóska Károly*, *Torna*, márczius és április hónapokra; *özv. Posa Andrásné*, *Versecz*, márczius és április hónapokra; *Kelenfi János*, *Versecz*, márczius és április hónapokra; *Maic Ziván*, *Zimony*, február, márczius és április hónapokra; *Ormóssy János*, *Budapest*, február, márczius és április hónapokra; *Kiss József*, *Jászberény*, április és május hónapokra; *Masznyik Lajos*, *Báttaszék*, április és május hónapokra; *Dornay Pál*, *Budapest*, április és május hónapokra; *Gaál Nándor*, *Párkány-Nána*, április és május hónapokra, fölösleg 20 fillér; *Huber Ede*, *Felső-Nyék*, május óra; *Süllí Pál*, *Szeged*, május óra, fölösleg 75 fillér; *Kovács Antal*, *Tisza-Eszlár*, április, május és június hónapokra; *Bodó János*, *Budapest*, április, május és június hónapokra; *Schmirmund Kornél*, *Vukovár*, április,

május és június hónapokra; *Zs. Nagy János*, *Macs*, április, május és június hónapokra; *Halász Ferencz*, *Pusztá-Poó*, április, május és június hónapokra; *Soltész József*, *Kis-Rőcze*, április, május és június hónapokra; *Sági Lajos*, *Iltyó*, május, június, július, augusztus, szeptember és október hónapokra könyveltük.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Tagtársaink figyelmébe ajánljuk

CZACZKIS BERNÁT

műhímező-intézetét

BUDAPEST, V. ERZSÉBET-TÉR 15. sz. alatt

ahol mindenféle hímezési munkák gyorsan, szépen és jutányos árban készíttetnek.

Háztartási iskola.

Budapest, VII. Rottenbiller-uteza 15. sz.

A főváros egyik legkiválóbb intézete, ahol a délelőtti órákban polgárleányok és előkelő uri hölgyek tanulnak sütni, főzni, varrni igen csekély díjazás ellenében. Az iskola br. *Dániel Ernőné*, az ország egyik legkiválóbb mánásasszonyának gondozása alatt áll, ki személyesen is örködik az oktatás helyes irányára felett.

Igazgató: *Szécskay István*, vezető: *Balázs Sándorné*, kézimunka - tanító: *Koncz Ida*.

Egyesületünk fogorvosa

Dr. Rajman Kálmán

(Budapest József-körút 45. szám alatt)

egyesületünk tagjait 50% engedmény mellett gyógykezel.

POLGÁR SÁNDOR

orvosi mű- és kötszerésznél

Budapest, VII., Erzsébet-körút 50

legjutányosabban beszerezhetők legjobb találmányú sérvkötők, összes betegápolási eszközök és kötszerek, Haskötők, egyenestartók, orthopaediai fűzők és járógépek, valamint műláb és műkéz saját műhelyében a legpontosabban készül.

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Fenti czimre ügyelni tessenék.

Egyesületünk tagjai ezen hirdetés előmutatása esetén 10% engedményben részesülnek.

KILOMÉTER-PÉNZEK

könnyű kiszámításához vonatkisézők számára igen hasznos táblázatos kimutatást állított össze

MARUSÁK JÁNOS

Miskolcz állomási kezelő-altiszt.

Ezt a felette hasznos segédeszközt igen szívesen ajánljuk minden máv. vonatkiséző figyelmébe. Megrendelhető a szerzőnél, Miskolcz személy-pályaudvaron 60 fillér árban.

Raktárnok

vagy rakfelvigyázó, jó egészséges vidéki kis állomásról, lehetőleg a szegedi üzletvezetőség területéről, hajlandó volna-e cserélni Budapestre? Czímem a kiadóhivatalban tudható meg.